

Tänään kerron teille siitä kerrasta, kun isoisä vei minut metsään. Olin silloin käymässä hänen luonaan maalla. Isoisän talo oli pieni ja punainen ja se sijaitsi hiekkatien päässä metsän reunassa. Sillä kertaa isoisä kysyi minulta ”Haluatko lähteä kanssani metsään?”. Olin hyvin vastahakoinen, sillä mielestäni metsissä ei ollut mitään kiinnostavaa tai monipuolista ja kaikki on vain tasaisen vihreää. Kun kerroin tämän mielipiteeni isoisälle, hän nauroi ja sanoi ”Tulepas mukaan, niin opit jotain uutta luonnosta ja sen monimuotoisuudesta”.

Käveltyämme liian pitkältä tuntuvan ajan pysähdyimme ja isoisä kehotti minua istumaan alas vanhalle kannolle, joka oli kostean sammaleen peitossa. Isoisä istahti läheiselle mättäälle ja kysyi sitten minulta: ”Mitä näet ympärilläsi?”. Vastasin hänelle näkeväni metsän, pelkkää vihreää. Isoisä ei selvästikään pitänyt tästä vastauksesta ja mutristi ryppyistä suutaan. ”Katsopas tarkemmin. Näetkö tuon puun tuossa? Entä tuon toisen tuolla kauempana? Pystytkö kertomaan minulle niiden eroista?” isoisä tokaisi. Katsoin isoisän osoittamia puita arvioiden. Lähellä oleva puu näytti pieneltä, vasta elämänsä alussa olevalta lehtipuulta. Sen lehdet olivat vihreän vaaleahkot ja heiluivat hieman tuulessa. Kauempi isoisän osoittamista puista sitä vastoin oli korkea, ylväs kuusi, jonka tummanvihreät oksat painuivat maata kohti. Ehkä metsän puut eivät olleetkaan kaikki samanlaisia. Myönsin tämän myös isoisälle, joka hymyili tyytyväisenä myhäillen.

Isoisä ei kuitenkaan lopettanut vielä tähän, vaan sanoi ”Katsopas sitten maata kohti. Mitä siellä näet?” Ensimmäisenä silmiini osuivat kuivilta näyttävät oksat ja neulaset. Tämän jälkeen näkökenttääni tarkentuivat erilaiset varvut. Isoisä kertoi minulle maassa kasvavan mustikoita ja puolukoita. Ensi silmäyksellä näiden kahden kasvin lehdet näyttivät hyvin samankaltaisilta, mutta tarkemmin tutkiessa niistä löytyikin selkeitä eroavaisuuksia. Mustikan lehdet olivat vaaleammat ja ohuemmat, kun taas puolukan lehdet tuntuivat nahkealta sormissa. Koko maa oli myös sammalten peittämä. Isoisä kertoi minulle, että kaikki sammaletkaan eivät olleet samanlaisia.

Havahduin hiljaiseen säksätykseen. Ihmettelin ääneen, mikä tuo ääni oli. ”Se on oravien ääntelyä” isoisä vastasi hiljaa. Ihmettellessäni oravien leikkimistä hän kaivoi taskustaan jotain kämmenelleen. Hän heitti kämmenensä sisällön maahan muutaman metrin päähän meistä ja päästi suustaan samanlaisen äänen, minkä olin äsken kuullut. Olimme aivan paikoillamme ja hitaasti oravat alkoivat tottua meihin ja lähestyä isoisän heittämiä herkkuja. Ensimmäinen orava oli iso ja pulska ja sillä oli hirveän tuuhea häntä. Seuraava uskalias orava oli pienempi ja sillä oli nopeammat ja sulavammat liikkeet. Katselimme isoisän kanssa erinäköisten ja -kokoisten oravien herkkuhetkeä hiljaisina. Herkkujen loputtua oravat juoksivat takaisin puihin. ”Huomasitko kuinka oravatkin olivat erilaisia?” Tällä kertaa pystyin vastaamaan isoisälle myöntävästi.

Oravia katsellessa myös minun vatsani alkoi kurista, isoisäni kuuli tämän ja sanoi ”Taitaa olla ruoka-aika, mennäänpä katsomaan, mitä mummu on laittanut ruuaksi”. Kotimatalla kiinnitin huomiota vielä läheiseen järveen ja niittyyn, kuinkahan paljon erilaisia asioita niistä löytäisi. Isoisä lupasikin viedä minut soutelemaan järvelle ensi kerralla, kun tulisin käymään. Odotankin sitä jo innolla.